

Aniela Cholewińska-Szkolíkova

Miša a její malí pacienti

Tajemství
lesa

Speciální
vydání

Ilustrovala Agnieszka Filipowska

 P R E S S

Míša a její malí pacienti: Tajemství lesa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Aniela Cholewińska-Szkoliková

Míša a její malí pacienti: Tajemství lesa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Aniela Cholewińska-Szcoliková

MÍŠA a její malí pacienti

Aniela Cholewińska-Szkoliková

MÍŠA a její malí pacienti

Tajemství lesa

Nemáme žádnou planetu Béeé. K té naší se však můžeme
chovat ohleduplně. Pošlete své přečtené knihy dál
s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio
vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat,
nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© for text Aniela Cholewińska-Szkolik 2024

Copyright for cover and illustrations by Wydawnictwo Zielona Sowa Sp. z. o.o., 2024

This translation of Misia i jej mali pacjenti: Tajemnice lasu is published by arrangement with Wydawnictwo Zielona
Sowa Sp. z. o.o.

Translation © Markéta Páralová Tardy 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5356-7

ISBN e-knihy 978-80-264-5388-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5389-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5372-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Pupíkovy trampoty

Pupík opět pobíhal podél plotu a snažil se vyhlížet Míšu zpoza dřevěných plotových latí. Nakonec se, netrpělivý a unavený, ještě naposledy zadíval na ulici, a pak si zklamaně povzdechl. Míša se nejspíš už nikdy nevrátí... Pejsek opustil své pozorovací stanoviště a posmutněle ulehl u dveří domu.

„Achich, achich,“ povzdechl si lítostivě a položil si bílý čenich na tlapky. Takhle to všechno přece vypadat nemělo!

Samozřejmě věděl, že po prázdninách se Míša bude muset vrátit do školy. Posledních několik let, s příchodem podzimu, má holčička každý den vyučování. Pupíkovi se tento nápad nezamlouval, ale kamarádka mu vysvětlila, že je to nutné. No, a protože chodit do školy musela, nemělo smysl protestovat.

Zpočátku to pro Pupíka vůbec nebylo jednoduché. Moc se mu po Míše stýskalo a nemohl to vydržet. Teprve po několika dnech si zvykl. Musel se však něčím zaměstnat, aby na svou kamarádku nemyslel. Dopoledne dělal obchůzky po zahradě, nahlížel do Lipové kliniky, dohlížel na tamní pacienty, hrabal se v půdě, v níž hledal poklady, a nepouštěl oči ze svého oblíbeného polštářku a Míšiny měkoučké kostkované deky. Když však staré hodiny v obývacím pokoji odbily dvanáctou hodinu, pesek začal myslet jenom na svou kamarádku. Věděl, že by se už brzy měla vrátit ze školy. Jenomže ona se někdy vracela později. Tak třeba včera měla Míša hodinu kreslení a domů přišla až těsně před obědem. Dnes tady

zase není, i když už je dávno po dvanácté. Ale dneska ráno si přece do batohu nepřibalila žádné barvy ani pastelky... Proč tedy ve škole sedí tak dlouho? Opravdu, budu si s ní muset vážně promluvit!

„Ach jo,“ Pupík se smutně podíval na modrou oblohu bez mráčku. Takové krásné počasí! Ideální na dlouhou procházku do lesa a hraní s míčem. Samozřejmě s Míšou! Ale ta pořád nejde...

Pejsek zavřel oči a vystavil svůj černý čumáček slunci. Co naplat. Když Míša raději sedí ve škole, než aby si s ním hrála v zahradě, on si zdřímne. Stejně neměl nic jiného na práci. V Lipové klinice zrovna žádný pacient nebyl, v zahradě panoval klid a paní Kateřina měla plné ruce práce s přípravou rajčatového protlaku. To je toho, rajčata! Nemohl číhat na nějaké chutné sousto. Něco jiného by bylo, kdyby šlo například o klobásový protlak...

Pupík si olízl tlamičku, zasněně si povzdechl a o chvíli později už spal. Zářijové slunce mu líně hladilo bílý kožíšek a on snil o honbě za míčkem, který se pokaždé, když ho chytil, proměnil v chutnou svačinku.

„Mňam, mňam...“ mlaskl ze spaní a ve stejnou chvíli na chodníku uslyšel známé kroky.

„Zase se ti zdá o jídle, Pupíku?“ zasmála se Míša a otevřela branku.

Pes v mžiku zapomněl na svůj smutek a prudce vyskočil z místa. O vteřinu později už skákal na Míšu, olizoval jí tvář a radostně vrtěl ocasem.

„Ňaf, Ňaf...“ Měl jí toho tolik co říct. „Haf, haf, haf! Haf, haf?“

„Ano, taky se mi po tobě stýskalo,“ přiznala Míša upřímně, objala svého kamaráda a políbila ho na jeho bílý čumáček. „Dneska jsem musela zůstat déle, protože jsme měli první schůzku lesnického kroužku.“

„Haf, haf?“ zaštěkal Pupík vylekaně.

„Ne, zítra nemám žádné hodiny navíc a vrátím se normálně,“ odpověděla dívenka vesele. Pupík zavrtěl ocasem ještě radostněji. „Ale příští týden opět zůstanu ve škole déle. S Evičkou jsme se rozhodly, že se přihlásíme do lesnického kroužku!“ dodala nadšeně, zatímco Pupíkův vrtící ocas znehybněl. „Nejspíš to

budou ty nejzajímavější hodiny! Kroužek povede opravdový lesník, pan Lukáš Fiala! Pojd' domů, Pupíku! Musím všechno povyprávět mamince!“ Míša rázně vykročila ke dveřím, aby se po chvíli zastavila a tajemně dodala: „Něco ti ukážu... Mám v batohu něco opravdu pěkného!“

Pupík se na Míšu nevěřicně podíval. Jak to? Příští týden se vrátí také později? Proč potřebuje nějaký... lesnický kroužek? To pro něj znamenalo další dlouhé hodiny o samotě. Jako kdyby do lesa nemohli chodit jen tak spolu, oni dva, jako doposud... Skutečně bude Míša raději sedět ve škole a povídat si o lese s nějakým panem Fialou, než aby se toulala lesními stezkami se svým nejlepším kamarádem? Tomu Pupík nedokázal uvěřit! Cítil se velice zklamaný... A nebyl si jistý, jestli o tom kroužku vůbec chce slyšet, nicméně ho trochu zajímalo, co měla Míša v batohu. Kromě toho nechtěl být zase sám. Tiše si pro sebe odfrkl a rozběhl se za Míšou dovnitř.

Holčička si sundala boty, umyla si ruce a hned vtrhla do kuchyně, aby pozdravila paní Kateřinu.

„Ach, mami, jsem ráda, že jsme s Evičkou šly na ten lesnický kroužek,“ začala vyprávět, ale hned se zastavila, aby se podívala do hrnce. „Krásně to voní!“ poznamenala a vrátila se ke svému vyprávění. „Víš, že ten kroužek povede skutečný lesník? Dneska za námi přišel a říkal nám úžasné věci o lese a své práci! Mohla bych ho poslouchat donekonečna!“

„Nejsi unavená?“ zeptala se máma. „To setkání trvalo opravdu dlouho.“

„Samozřejmě, že ne!“ popřela to Míša rázně. „Ani jsem si nevšimla, jak ten čas utekl. Pan Lukáš nám představil plán aktivit na celý rok. Nebudeme jenom sedět ve škole! Budeme navštěvovat lesní školky, sbírat žaludy, připravovat krmelce na zimu a organizovat různé akce,“ vyjmenovávala nadšeně. „Už na příští setkání si máme zvolit téma, kterému se budeme věnovat následující měsíc. Pak uděláme prezentaci, kterou ukážeme na školní slavnosti.“

„Ho, ho, to zní dost velkolepě!“ poznamenala maminka. „Školní slavnost bude někdy na konci října.“

„To stihneme,“ ujistila ji Míša. „A kdo bude chtít, může se s panem Lukášem setkávat i v sobotu v lesovně!“

„Hádám správně, že patříš mezi ty ochotné účastníky?“ usmála se paní Kateřina.

Míša pohotově přikývla.

„Ach, jsem si jistá, že to bude báječné!“ povzdechla si a znovu se zhluboka nadechla. „Ta rajčata tak voní! Mám hlad jako vlk, maminko.“

„Oběd bude za chvíli,“ prohlásila paní Kateřina a ponořila lžíci do velkého kouřícího hrnce. „Zatím ti můžu nabídnout trochu rajčatového protlaku. Podej mi jen nějaký hrnek.“

„No, vlastně!“ vzpomněla si najednou Míša a rozběhla se na chodbu pro svůj batoh. „Hádej, co jsme dneska dostali v lesnickém kroužku!“

Pupík chvíli pozorně poslouchal rozhovor mezi Míšou a maminkou. Ten lesnický kroužek se mu líbil čím dál méně. A stejně tak tušil, že se mu nebude líbit ani pan Lukáš a jeho dárky. Moc ho však zajímalo, co jeho kamarádka dostala. Přiblížil se k Míši a začal její batoh pečlivě očichávat. Měl by něco cítit. Snad ve škole dostala nějakou svačinu? Přece si vzpomněla na dárek, když pocítila hlad.

Myšlenky paní Kateřiny se ubíraly stejným směrem.

„No, nemyslím si, že by to byla rajčata...“ zasmála se. „Ale tuším, že je to něco k snědku... Možná koláč nebo nějaká tyčinka?“

„Máš pravdu, mami, rajčata to nejsou,“ zachichotala se Míša a otevřela batoh. „Ale není to ani nic k jídlu. Je to předmět, velmi užitečný v každodenním životě...“

„Propiska?“ Paní Kateřina se podívala na zápisník, vedle kterého by měla ležet propiska na zapisování nákupního seznamu, ale ta se jako obvykle někam ztratila.

„Ne,“ zavrtěla hlavou Míša. „Podívej se!“ Vytáhla z batohu zelený hrnek zdobený černou kresbou zvířat. Nápis na něm zněl: *Jsem přítel lesa.* „Není to nádhera?! Moc se mi líbí!“

„Opravdu nádherný!“ poznamenala maminka a vzala hrnek do ruky. „Krásné srnky! Jako živé! A ty pěkné břízy... Chápu, že teď bude všechno nejlépe chutnat z tohoto hrnku,“ vesele mrkla směrem ke své dceři, která přikývla. „V tom případě ho musíme rychle umýt.“

Zklamáný Pupík si lehl pod stůl. Hrnek? To je toho! Kdyby tak aspoň byl plný těch výborných psích sušenek ve tvaru kostiček... Mňam! To by bylo něco úplně jiného! To by mohl skákat a štěkat radostí. Ale usmívat se na prázdný hrnek?!

Dokonce krásně zdobený? Hm, to bylo zvláštní. Vždyť opravdové srnky, jeleny a ježky Míša v lese potkávala často, a dokonce s nimi i mluvila. Proč se na ně musí dívat ještě doma?

Popravdě řečeno, Pupík Míšu nepoznával. Radovala se ze svého hrníčku, raději seděla ve škole, než aby si s ním hrála venku, a ještě se chystala chodit na nějaká setkání ve volných dnech... A on bude muset zase pár hodin sedět sám... Tohle všechno se mu vůbec nelíbilo.

„Fňuk...“ Pejsek se stočil do klubíčka a smutně svěsil svůj čumáček na tlapky. Paní Kateřina předpovídala, že nový školní rok přinese do života rodiny mnoho změn. A také přinesl. Podle všeho v tom novém školním roce kamarádi už nebyli tak potřební, jako kdysi...

Pupík začal být strašně smutný. Dokonce se mu chtělo plakat. Schoulený do klubíčka přemýšlel nad svým nešťastným osudem a vůbec nevnímal, co se dělo kolem. Ponořil se do svého žalu a chmurných myšlenek, proto si ani nevšiml, že Míša už stačila dojíst oběd a vstala od stolu. Teprve její veselý hlas ho vytrhl z těžkých myšlenek.

„Hej, Pupíku! Slyšíš mě?“ Dívenka si u stolu přidřepla a natáhla ruku, aby ho pohladila. „Proč se neozýváš? Přece vidím, že nespíš!“ Chápavě na něho mrkla, ale vzápětí se znepokojeně zeptala: „Není ti snad dobře? Aha, tak v tom případě na procházku do lesa nepůjdeme. Rozhodně tě musím vyšetřit...“

„Hm?“ Pupík zvedl hlavu a zvědavě se na Míšu podíval. Slyšel správně? Jeho kamarádka říkala něco o společné procházce? „Hm, hm.“

„Samozřejmě, že s tebou,“ podivila se Míša. „A s kým jiným bych měla jít? Ale zvládneš to?“ Podívala se na psíka starostlivě a pohladila ho po bílé hlavě. „Pokud se necítíš dobře...“

